

Kopiert fra en vennine som skrev så tydelig og klar. Jeg føler det samme og enda sterkere:

Asylbehandling skal foregå og den skal foregå etter gjeldende lovverk. Hat og frykt skal ikke være metodikken for å asylbehandle eller integrere. Forslag til endringer i utlendingeloven vil skape et samfunn vi ikke ønsker. Jeg går imot alle de foreslåtte endringene i forslaget og ønsker å kommentere forslagene om endring i asylsøknader fra enslige mindreårige og familiegjenforening spesielt.

Forslag om ny vurdering av enslige mindreårige i det de fyller 18 år, lyder slik: For enslige mindreårige asylsøkere – som etter en barnesensitiv vurdering anses for å ha behov for beskyttelse – foreslås en ny regel som gir beskyttelse frem til fylte 18 år. Det skal da foretas en ordinær vurdering av om utlendingen fyller vilkårene for beskyttelse eller opphold i Norge på annet grunnlag.

Det vil ha store konsekvenser om alle barn som kommer alene til Norge skal leve med årelang uvissheit om egen framtid og mulighet. Det vil påvirke både barna og det samfunnet de skal delta i. Om disse barna sikres permanent opphold og får rammebetingelser som er til beste for dem, vil de kunne delta aktivt i samfunnet når de blir voksne. Det er en gevinst, både for de barna det gjelder, men ikke minst for hele samfunnet og for oss andre som har hatt flaks og er født inn i trygghet, rikdom og med muligheter.

Når det gjelder forslag til endring i regler om familiegjenforening, skriver departementet:

Departementet foreslår å innføre underholdskrav og krav om fire års arbeid eller utdanning i Norge før

familiegjenforening kan finne sted med en

referanseperson som er flyktning. I tillegg foreslås det at en søknad om familiegjenforening bør kunne avslås

dersom referansepersonen ikke har permanent

oppholdstillatelse i Norge, og familiegjenforening er mulig i et land familien samlet sett har sterkere tilknytning til.

Dette vil kunne være tilfelle der familien er bosatt i et trygt

tredjeland. I slike tilfeller vil det etter omstendighetene kunne være mer naturlig at familielivet gjenopptas i vedkommende land enn i Norge.

Å skulle vente i fire år på sin egen familie, vil uten tvil ha store konsekvenser for mental helse, motivasjon for delta i samfunnet rundt deg og det vil ikke minst ha ufattelig store konsekvenser for de barna som må vente i årevis på å kunnet å fatt på et tryggere liv. Jeg er ikke i tvil om at familier som blir raskt gjenforent og får starte på et felles liv, har en enormt mye større motivasjon for å bidra og delta i det landet og samfunnet de vet de skal bo i.

Å sende familier på tur i det uvisse til et tredjeland, er å fraskrive seg det globale ansvaret vi tross alt har tatt ved å gi folk som trenger det asyl. Om referansepersonen har opphold i Norge, kan det ikke være tvil om at familien også skal få opphold.